

ΣΥΖΗΤΩΝΤΑΣ ...

...ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Συχνά κατά τη διάρκεια παρεμβάσεών μας με σκοπό την ευρύτερη διάδοση των αναρχικών ιδεών και προταγμάτων ερχόμαστε αντιμέτωποι/ες με ποικίλες αντιρρήσεις, ενστάσεις και ερωτήσεις. Παρακάτω παραθέτουμε τη δική μας συλλογική απάντηση σε ορισμένες από αυτές, εστιάζοντας στο επίκαιρο ζήτημα των εκλογών χωρίς όμως να εξαντλείται αποκλειστικά σε αυτό.

«Πρέπει να ψηφίζουμε, γιατί η ψήφος είναι δικαίωμα που κατακτήθηκε μέσα από τους αγώνες για δημοκρατία και ελευθερία.»

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι η ανάδυση της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ανάδειξη και παγίωση του σύγχρονου έθνους / κράτους και του καπιταλιστικού συστήματος. Η νέα άρχουσα πολιτική και οικονομική τάξη που διαδέχθηκε ιστορικά τη φεουδαρχία χρησιμοποίησε τον κοινοβουλευτισμό για να νομιμοποιηθεί πολιτικά και ηθικά αναπαράγοντας το φαντασικό όπλο περί "κυριάρχου λαού", ο οποίος θα είχε πλέον νομή / μερίδιο στην πολιτική και οικονομική εξουσία. Τόσο όμως η ιστορική όσο και η σύγχρονη πραγματικότητα διαψεύδουν αυτές τις θεωρητικές διακηρύξεις. Η οικονομική εκμετάλλευση και η πολιτική καταπίεση που συνεχίζονται αδιάλειπτα, παγιώθηκαν και νομιμοποιήθηκαν στα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας, ενώ μέσω του φαντασιακού του έθνους, διασφαλίστηκε η διαταξική ειρήνη και η διαιώνιση της υφιστάμενης καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Άλλωστε, η ψευδαίσθηση ότι όλοι συμμετέχουμε στην εξουσία στη βάση της ισότητας και της ισοτιμίας καταρρίπτεται πολύ εύκολα από την ίδια την πραγματικότητα, από τη στιγμή που όλοι αντιλαμβάνονται ότι μία παρασιτική μειοψηφία καρπώνεται τα οικονομικά και πολιτικά προνόμια που θεωρητικά απολαμβάνουμε όλοι στα πλαίσια της δημοκρατικής "ισότητας".

«Η δημοκρατία είναι το πιο ολοκληρωμένο πολίτευμα, το μόνο που αναγνωρίζει τον άνθρωπο ως πολίτη»

Το τρίπτυχο της γαλλικής επανάστασης "ελευθερία, ισότητα, αδελφότητα" γύρω από το οποίο οικοδομήθηκαν ιδεολογικά οι σύγχρονες αστικές δημοκρατίες παραμένει κενό περιεχομένου και θεωρητική εξαγγελία που αποσκοπεί στον αποπροσανατολισμό μας. Και θα παραμένει τέτοια, όσο καιρό η κοινωνία θα είναι ιεραρχικά διαιρεμένη σε άρχοντες και αρχόμενους, σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους. Οι πολιτικά και οικονομικά

κυρίαρχοι επιχειρούν να μας πείσουν ότι επειδή θεωρητικά είμαστε "ελεύθεροι και ίσοι" αυτό συμβαίνει αυτόματα και στην πράξη. Είναι όμως δεδομένο πώς όσο υπάρχει κράτος και καπιταλισμός ή οποιασδήποτε μορφής κρατική και οικονομική εξουσία ούτε ελεύθεροι μπορούμε να είμαστε ούτε ίσοι, ούτε αλληλέγγυοι/ες, από τη στιγμή ειδικά που το σύστημα όχι μόνο προωθεί τον ανταγωνισμό και την εξατομίκευση, αλλά συγκροτείται πάνω στη βάση τους. Τέλος, η αναγνώριση της όποιας "αξίας" του ανθρώπου καταρρέει σαν χάρτινος πύργος όταν δεδομένα οι άνθρωποι θεωρούνται ανάξιοι και ανίκανοι να αποφασίσουν οι ίδιοι άμεσα για τα ζητήματα της συλλογικής ζωής και της κοινότητάς τους και πρέπει να εξουσιοδοτήσουν με λευκή επιταγή "αντιπροσώπους" να αποφασίσουν γι' αυτούς, στο όνομά τους, χωρίς αυτούς. Η πολιτική, αφήνεται στα χέρια των "ειδικών της πολιτικής", αποσπάται από το πεδίο της συμμετοχικότητας και του συναποφασίζεω και γίνεται ταυτόσημη του κοινοβουλίου.

«Ψηφίζω σημαίνει είμαι ενεργός πολίτης. Πρέπει να είμαστε ενεργοί πολίτες.»

Πρόκειται για μια από τις πιο συχνές κοινοτοπίες που επαναλαμβάνεται απaráλλακτα κάθε φορά που εγείρεται κάποια αντίρρηση για το κατά πόσο η συμμετοχή στη διαδικασία εκλογής κυβερνόντων αποτελεί σημάδι πολιτικής και κοινωνικής υπευθυνότητας. Από μικρά παιδιά μας γαλουχούν με την ιδέα πως η ύπαρξη εξουσίας είναι δεδομένη σε κάθε κοινωνία και πώς είναι σύμφυτη στον άνθρωπο νομοτελειακά, πως η δημοκρατία είναι το καλύτερο πολίτευμα και πως δημοκρατία σημαίνει πως ο καθένας έχει δικαίωμα να εκλέξει τα άτομα που θα αναλάβουν την διακυβέρνηση. Έτσι, η εκλογική διαδικασία ανάγεται σε πεμπτουσία της δημοκρατίας και αποτελεί ιερό καθήκον κάθε πολίτη να συμμετέχει μέσω της ψηφοφορίας στην ανάδειξη των "εκλεκτών" του. Η ίδια η έννοια του πολίτη είναι αδιαχώριστη από την ύπαρξη κοινωνικής ιεραρχίας, από την ύπαρξη εξουσιαστών και εξουσιαζόμενων, κυβερνόντων και κυβερνωμένων. Η συμμετοχή στην απάτη των εκλογών μέσω της ψήφου, πέραν του ότι επικυρώνει αυτόν τον κάθετο κοινωνικό διαχωρισμό στους από τα πάνω και στους από τα κάτω, στους εκμεταλλευτές και τους εκμεταλλευόμενους, στους καταπιεστές και στους καταπιεσμένους, είναι το ακριβώς αντίθετο της συμμετοχής, είναι ανάθεση σε άλλους να αποφασίσουν και να δράσουν για εσένα, αντί για εσένα.

Για κάποιον που θεωρεί ότι για να είναι «ενεργός» πολίτης αρκεί να επιλέγει κάθε 4 χρόνια αυτούς που θα διαχειρίζονται την εκμετάλλευση και την καταπίεσή του και το σε ποιούς θα αναθέσει την ευθύνη και το προνόμιο να αποφασίζουν για τον ίδιο και ό, τι τον αφορά, μια ψήφος ίσως αρκεί. Όποιος/α όμως επιθυμεί να είναι ελεύθερος άνθρωπος, πρέπει να κάνει πολλά περισσότερα από το να ρίχνει ένα κομμάτι χαρτί μέσα σε μια κάλπη κάθε τέσσερα ή πέντε χρόνια. Η κοινωνική και ατομική απελευθέρωση και αυτοδιάθεση θα έρθει μόνο όταν ξεριζώσουμε τις εξουσιαστικές προλήψεις που μας έχουν ενσταλάξει, μόνο όταν επιλέξουμε να ζήσουμε ως συνειδητά, αυτεξούσια και ελεύθερα όντα, μόνο όταν αναλάβουμε οι ίδιοι/ες την αυτοδιεύθυνση και αυτοοργάνωση της συλλογικής και ατομικής μας ζωής.

«Όταν δεν ψηφίζεις αφήνεις άλλους να αποφασίζουν για σένα.»

Η συγκεκριμένη αντίρρηση υπονοεί ότι όταν ψηφίζεις αποφασίζεις εσύ για σένα. Είναι όμως πράγματι έτσι; Θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί πως το μόνο για το οποίο αποφασίζει κάποιος συμμετέχοντας στις εκλογές είναι για την μειοψηφία των ατόμων που τα επόμενα χρόνια θα αποφασίζουν, θα νομοθετούν και θα εφαρμόζουν αποφάσεις επί παντός επιστητού χωρίς καμιά περαιτέρω εμπλοκή ή έλεγχο από τον ίδιο. Η σύγχρονη πολιτική πραγματικότητα, όμως, αποδεικνύει πως δεν ισχύει ούτε καν αυτό, καθώς όπως έχει συμβεί στο παρελθόν εκλεγμένοι πολιτικοί, ακόμα και κυβερνήσεις, αντικαθίστανται από διορισμένες άλλες όταν το απαιτούν πολιτικές σκοπιμότητες πετώντας ανενδοίαστα στην κάλαθο των αχρήστων την περιλάλητη «λαϊκή εντολή».

Αφήνουμε άλλους να αποφασίζουν για μας όσο δεν οργανωνόμαστε οριζόντια με οποιονδήποτε/οποιαδήποτε αντιμετωπίζει τα ίδια προβλήματα με μας σε κάθε πεδίο δραστηριοποίησής μας: στο σχολείο, στη δουρεία, στη γειτονιά. Με όπλο μας την αλληλεγγύη και απαλλαγμένοι από λογικές ανάθεσης, ιεραρχίας να στην κατεύθυνση του να βρούμε συλλογικές λύσεις και απαντήσεις στα ατομικά και συλλογικά μας προβλήματα και στη βάση των ελεύθερων συμφωνιών. Η αναμονή της από τα πάνω επίλυσης των προβλημάτων μας είναι η χειρότερη αυταπάτη, από τη στιγμή που εναποθέτουμε τις ελπίδες επίλυσης των προβλημάτων μας σε αυτούς που τα δημιουργούν και ευθύνονται για τη διαιώνισή τους. Η ψήφος λοιπόν δεν αποτελεί "δύναμη απόφασης" για το μέλλον μας, αλλά υποθήκευση αυτού του μέλλοντος σε κάθε επίδοξο και αυτόκλητο πολιτικό μεσσία και σωτήρα μας. Όταν αντίθετα αποφασίσουμε να πάρουμε οι ίδιοι/ες τη ζωή μας στα χέρια μας και στείλουμε τον κοινοβουλευτισμό, την αντιπροσώπευση και το κρατικοκαπιταλιστικό σύστημα που τα αναπαράγουν στον κάδο της ιστορίας μόνο τότε δεν θα περιοριζόμαστε στην "ελευθερία" απόφασης που προσφέρει η αστική δημοκρατία - το να αποφασίζουμε δηλαδή το ποια κλίκα εξουσιαστών θα διαχειριστεί την οικονομική μας εκμετάλλευση και την πολιτική μας καταπίεση- και θα αποφασίζουμε οι ίδιοι/ες για μας.

«Το αποτέλεσμα των εκλογών αντιπροσωπεύει την λαϊκή βούληση.»

Η ηθική και πολιτική νομιμοποίηση του κράτους και του καπιταλισμού προέρχεται και αναπαράγεται πάνω στην φενάκη της περίφημης λαϊκής εντολής και βούλησης του υποτιθέμενα "κυρίαρχου" λαού. Μέσω της εκλογικής αυταπάτης πείθονται οι εκμεταλλεζόμενοι και καταπιεσμένοι ότι η εκμετάλλευση και η καταπίεση που υφίστανται είναι όχι μόνο δική τους επιλογή και απόφαση, αλλά κυρίως προϊόν της δικής τους "κυριαρχίας". Στη σύγχρονη ειδικά συγκυρία, που τα ποσοστά αποχής αγγίζουν σχεδόν το 50% του πολιτικού σώματος το να θεωρείται το αποτέλεσμα των εκλογών και η σύνθεση του κοινοβουλίου έκφραση της λαϊκής βούλησης είναι το ελάχιστο φαιδρό. Η μόνη βούληση που εκφράζεται στα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας από της απαρχές της ιστορικής της διαμόρφωσης είναι η βούληση των κρατιστών και καπιταλιστών να συνεχίζουν να κερδοφορούν εις βάρος μας, καρπωνόμενοι ληστρικά τον κοινωνικό πλούτο

και τα συλλογικά αγαθά που προέρχονται από τη δική μας εργασία και ανήκουν σε όλους/ες.

«Αν δεν θέλετε εκλογές και κοινοβούλιο μήπως είστε θιασώτες ολοκληρωτικών καθεστώτων;»

Αν υπάρχουν διαφορετικές πολιτικές ιδεολογίες και ιδεολογήματα που αρνούνται τον κοινοβουλευτισμό δεν συνεπάγεται ότι εκκινούν και από την ίδια αφετηρία σκέψης ούτε ότι προσβλέπουν στον ίδιο σκοπό. Ο εχθρός του εχθρού μου δεν είναι φίλος μου. Και αυτό είναι κάτι που ισχύει και με το παραπάνω ειδικά στην συγκεκριμένη περίπτωση. Αν υποθέσουμε πως το έτερο αντικοινοβουλευτικό ρεύμα αντιπροσωπεύεται από τους κάθε λογής φασίστες τότε ο καθένας μπορεί εύκολα να καταλάβει την άβυσσο που τους χωρίζει από τους αναρχικούς και την κριτική τους στον κοινοβουλευτισμό. Οι φασίστες, εχθροί της ελευθερίας, αντιπαλεύουν την αστική δημοκρατία επειδή επιδιώκουν να εκμηδενίσουν και τα λιγοστά αυτά δικαιώματα και ελευθερίες που αυτή επιτρέπει και τα οποία έχουν κατακτηθεί με κοινωνικούς αγώνες, χάριν της απόλυτης εξουσίας του φύρερ τους. Στον αντίποδα, οι αναρχικοί/ές αμφισβητούμε και αντιπαλεύουμε την αστική δημοκρατία και τον κοινοβουλευτισμό γιατί τα θεωρούμε ως προκάλυμμα που αποκρύπτει εξωραϊζοντας την κοινοβουλευτική ολιγαρχία, την ταξική ανισότητα και την ανελευθερία· γιατί θέλουμε την επέκταση της ατομικής και κοινωνικής ελευθερίας ως τα έσχατα όριά της.

Κάθε πολιτικός ολοκληρωτισμός είτε ιστορικός είτε σύγχρονος εκκινεί από τη βάση του κράτους έστω και υπό διαφορετικές μορφές και προϋποθέτει την κατάληψη της εξουσίας. Ως αναρχικοί/ές αντιλαμβανόμαστε τόσο το κράτος σε οποιαδήποτε μορφή του, όσο και την εξουσία σε οποιαδήποτε έκφασή της ως εχθρικά, ακριβώς επειδή συνιστούν εκ θεμελίων ολοκληρωτισμό, επιβολή και κυριαρχία κάποιων, έναντι των υπολοίπων. Γι' αυτό και είμαστε το μοναδικό ιστορικά πολιτικό ρεύμα που τοποθετείται ξεκάθαρα βάσει αρχών αντικοινοβουλευτικά, αντικρατικά και αντίκειται ιδεολογικά σε οποιαδήποτε μορφή εξουσίας.

«Ναι αλλά, αν δεν ψηφίσω θα ανέβει η ακροδεξιά.»

Η ακροδεξιά πηγάζει από τον κρατισμό και τον εθνικισμό (ως κυρίαρχες ιδεολογίες). Συσπειρώνει και αντανακλά τα συντηρητικά και μισαλλόδοξα ένστικτα και καταβολές της κοινωνίας και ανιχνεύεται, ενισχύεται ως ιδεολογία και πρακτική στο κοινωνικό σώμα ανεξάρτητα από τις εκλογές. Το αποτέλεσμα των εκλογών αποτυπώνει απλώς αυτήν την ζοφερή πραγματικότητα και αντίστοιχα το πλήθος όλων όσοι ενστερνίζονται φασιστικά/ναζιστικά ιδεολογήματα χωρίς να τα διαμορφώνει στη βάση τους. Υπό αυτό το πρίσμα, δεν τρέφουμε καμία αυταπάτη ότι η αντεπίθεση στον εθνικισμό και στην ακροδεξιά μπορεί να έρθει μέσα από θεσμική και κοινοβουλευτική διαχείριση και οποιασδήποτε μορφής θεσμικό «αντιφασισμό». Ανάχωμα στην άνοδο της ακροδεξιάς

μπορεί να αποτελέσει μόνο ο αντιθεσμικός αντιφασισμός από τα κάτω μακριά από λογικές κοινοβουλευτικού αντιφασισμού που στη βάση του χρησιμοποιεί αντιφασιστική ρητορική είτε για να ενισχύσει το ιδεολόγημα των δύο άκρων προς συσπείρωση και ενίσχυση του κράτους είτε προς άγραν ψήφων και εντυπώσεων. Χαρακτηριστικό και γλαφυρό παράδειγμα αποτελεί ο «αντιφασισμός» του ΣΥΡΙΖΑ που συγκυβέρνησε με τους ακροδεξιούς ΑΝΕΛ ή η ΝΔ που δήλωσε πρόθυμη να συνεργαστεί με μία πιο «σοβαρή» Χρυσή Αυγή. Η πραγματική αντιφασιστική δράση που μπορεί να πολεμήσει το φασισμό στον πυρήνα του μπορεί να επέλθει μόνο όταν αυτός χτυπηθεί συνολικά στον δρόμο από το σύνολο των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων χωρίς να του αφήνεται περιθώριο ανάπτυξης στον δημόσιο χώρο, στη δουλειά, στο σχολείο, στη γειτονία. Μόνο όταν συνειδητοποιηθεί ότι ο εχθρός δεν είναι ο μετανάστης, το lgbtq άτομο, αυτός που διαφέρει με οποιονδήποτε τρόπο και δεν εμπίπτει στα πρότυπα των εθνικιστικών φανασιώσεων, αλλά το κράτος και τα μικρά και μεγάλα, ντόπια και ξένα αφεντικά.

«Τί θα πετύχω αν απέχω»

Κατ' αρχήν πρέπει να γίνει ξεκάθαρο ότι υπάρχουν διάφορα είδη αποχής. Υπάρχει η αποχή που είναι συνέπεια μιας γενικότερης στάσης παραίτησης, μοιρολατρίας και αδιαφορίας απέναντι στα τεκταινόμενα της κοινωνικής ζωής, δηλαδή σε όλα όσα υπερβαίνουν τον στενό κύκλο της ιδιώτευσης και του ατομικισμού. Είναι βέβαιο πως απέχοντας κατ' αυτό τον τρόπο επιτυγχάνεται ό, τι ακριβώς επιτυγχάνεται και μέσω της συμμετοχής στις εκλογές. Δηλαδή **τίποτα**. Αν δεν οργανωθούμε, αγωνιστούμε και διασυνδεθούμε με όλους όσους/όσες βιώνουν τα ίδια προβλήματα, την ίδια καταπίεση και εκμετάλλευση με εμάς, πάλι άλλοι θα αποφασίζουν για εμάς χωρίς εμάς. Γι' αυτό και τονίζουμε συνεχώς πως **μόνο η αποχή δεν αρκεί**. Υπάρχει όμως και ένα ριζικά διαφορετικό είδος αποχής. Πρόκειται για τη συνειδητή πολιτική αποχή η οποία είναι συνέπεια της αμφισβήτησης του δικαιώματος μιας πολιτικής ελίτ να κατέχει το μονοπώλιο της λήψης των αποφάσεων που αφορούν το σύνολο της κοινωνίας. Είναι η αποχή που σημαίνει άρνηση νομιμοποίησης του συστήματος κυριαρχίας, άρνηση παράδοσης στην καταπίεση και εκμετάλλευσή μας, άρνηση σύναψης ανακωχής με τους δυνάστες μας, άρνηση να ενισχύσουμε την εξουσία άλλων πάνω μας. Αυτού του είδους η αποχή δεν είναι η τελευταία λέξη αλλά μόνο το πρώτο βήμα ενός συνεχούς, πολυεπίπεδου και επίπονου αγώνα· του αγώνα για την κοινωνική αυτοδιεύθυνση, η οποία αποτελεί προϋπόθεση της κοινωνικής και ατομικής απελευθέρωσης. Αυτή η αποχή δεν είναι ένδειξη απάθειας και παραίτησης αλλά μια πράξη σύγκρουσης και αγώνα. Αυτή την αποχή προτάσσουμε οι αναρχικοί/ες.

«Αν κάποιος αποδείχθηκαν ψεύτες και κλέφτες ως ψηφίσουμε νέα πρόσωπα ή μικρότερα κόμματα που δεν έχουν δοκιμαστεί»

Ο παραπάνω ισχυρισμός μετατοπίζει το πρόβλημα από την ουσία του, που είναι το κρατικό/καπιταλιστικό σύστημα κοινωνικής, οικονομικής και πολιτικής οργάνωσης στα

πρόσωπα που το πλαισιώνουν. Κάθε κόμμα και κάθε υποψήφιος αποσκοπεί στην κατάληψη της εξουσίας και αποτελεί πυλώνα του συστήματος που την νομιμοποιεί, νομιμοποιώντας παράλληλα και παράγοντας τη δική μας εξαθλίωση. Το ότι ένα κόμμα θεωρείται μικρό επειδή συγκυριακά η δυναμική του και ο συσχετισμός δυνάμεων δεν του επιτρέπουν να γίνει μεγάλο, δεν σημαίνει ότι δεν έχει αυτές τις βλέψεις πολιτικής κυριαρχίας. Μην ξεχνάμε άλλωστε τα πενιχρά εκλογικά ποσοστά του ΣΥΡΙΖΑ πριν γίνει κυβέρνηση και την ευκολία με την οποία πέρασε τόσα αντικοινωνικά μέτρα. Συνεπώς, το ζήτημα δεν έγκειται στην αλλαγή των προσώπων, αλλά στην αποδόμηση και απονομιμοποίηση του συστήματος εξουσίας. Το να εκλεγούν επομένως άλλα πρόσωπα δεν θα επιλύσει κανένα πρόβλημα. Η εξουσία δεδομένα διαφθείρει και αποτελεί τη βάση αναπαραγωγής κάθε ανισότητας. Ακόμα και στην απίθανη περίπτωση που κάποιος έχει τις αγαθότερες των προθέσεων πριν καταλάβει την εξουσία, αφού την καταλάβει θα την χρησιμοποιήσει για να επιβληθεί και να τη διατηρήσει εσαεί. «Αυτή είναι η φύση κάθε εξουσίας: είναι καταδικασμένη να προκαλεί το κακό. [...] Η ανθρώπινη φύση, η φύση κάθε ανθρώπου είναι τέτοια που, αν έχει δύναμη εναντίον άλλων, θα τους καταπιέζει μονίμως· όταν βρεθεί σε μια εξαιρετική θέση και αποσπαστεί από την ανθρώπινη ισότητα, γίνεται αχρεία. Η ισότητα και η απουσία εξουσίας είναι οι μόνες συνθήκες που είναι ουσιώδεις για την ηθικότητα κάθε ανθρώπου.» (Μ. Μπακούνιν)

«Ναι όμως στη δημοκρατία υπάρχουν πολλά διαφορετικά κόμματα για να εκφράζονται και να εξυπηρετούνται όλα τα διαφορετικά συμφέροντα.»

Όλα αυτά τα κόμματα αποδέχονται και στηρίζουν το κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα. Συμμετέχουν στις εκλογές στοχεύοντας στην κατάκτηση της κρατικής εξουσίας είτε στο να μεγαλώσουν το κομματικό τους μαντρί. Η επιτυχία τους το πολύ να σημάνει την εναλλαγή ενός δυνάστη με κάποιον άλλο. Αν αντιπροσώπευαν αντιθετικά προς το καθεστώς και πραγματικά υπέρ των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων συμφέροντα, δεν θα τους επιτρέπονταν η συμμετοχή στις εκλογές, γιατί η συμμετοχή στις εκλογές προϋποθέτει την αποδοχή και συγχρόνως τη νομιμοποίηση της αστικής δημοκρατίας, του κοινοβουλίου, του συντάγματος και των νόμων του κράτους. Δηλαδή, το νόμο και το δίκαιο των ισχυρών.

«Γιατί δεν κατεβαίνετε εσείς στις εκλογές;»

Ακριβώς γιατί επιδιώκουμε την καταστροφή του κράτους και όχι την κατάληψη ή την διατήρησή του με οποιοδήποτε τρόπο. Γνωρίζουμε ότι το πρόβλημα δεν έγκειται στα διαφορετικά πρόσωπα των κυβερνόντων και διαχειριστών του αλλά στην ίδια την ύπαρξη της διακυβέρνησης όποια μορφή κι αν αυτή έχει. Κατά συνέπεια, δεν αποδεχόμαστε και δεν νομιμοποιούμε τον κοινοβουλευτισμό, δεν αποδεχόμαστε την αντιπροσώπευση ως τρόπο λήψης αποφάσεων και δράσης, δεν αποδεχόμαστε την εξουσία. Το τελευταίο όμως δεν περιορίζεται μονόπλευρα στο ότι δεν θέλουμε να εξουσιαζόμαστε από κανένα, αλλά και στο ότι δεν θέλουμε να εξουσιάζουμε και κανέναν. Οι αναρχικοί/ές δεν θέλουμε να «απελευθερώσουμε» τους ανθρώπους· θέλουμε οι ίδιοι οι άνθρωποι να αποκτήσουν τη

βούληση για την απελευθέρωσή τους και να την κατακτήσουν με τις δικές τους συλλογικές δημιουργικές δυνάμεις. Σε αυτή την προσπάθεια κοινωνικής αυτο-απελευθέρωσης οι αναρχικοί θα αγωνιστούμε εντός της επαναστατημένης κοινωνίας και όχι υπεράνω αυτής ως μια πεφωτισμένη πρωτοπορία που θα δρα δήθεν στο όνομά της. «Αν ποτέ κανείς φαντάστηκε, ότι οι αναρχικοί θα του προσφέρουν την ελευθερία, θα λύσουν τα προβλήματά του, θα τον οδηγήσουν στη γη της επαγγελίας, δεν κατάλαβε ποτέ τον αναρχισμό.» (Σι Φου)

Η συμμετοχή μας σε οποιαδήποτε εκλογική διαδικασία θα αποτελούσε αυτόματα αυτοαναίρεση, αξιακή έκπτωση και ιδεολογική υπαναχώρηση. Τέλος, σε αντίθεση με το σύνολο του πολιτικού φάσματος, αντιλαμβανόμαστε τους σκοπούς και τα μέσα ως άρρηκτα συνδεδεμένα. Τα μέσα οφείλουν να κυφορούν και να αντικατοπτρίζουν τον τελικό σκοπό. Συνεπώς, δεν θέλουμε να καταλάβουμε την πολιτική εξουσία για να την καταργήσουμε υποτίθεται στη συνέχεια, όπως διατείνονται οι αριστεροί κρατιστές οποιασδήποτε “λαϊκής”, “εργατικής”, “σοσιαλιστικής” δημοκρατίας γιατί όπως έχει αποδειχτεί ιστορικά κανένας από όσους κατέλαβαν την εξουσία δεν την κατέργησε ποτέ.

«Οραία ακούγονται... αλλά είναι ουτοπικά.»

Κατά την περίοδο της αρχαιότητας η κατάργησή την βασιλείας και της θεσμοθετημένης δουλείας θεωρούνταν ουτοπία. Αντίστοιχα και κατά την περίοδο της φεουδαρχίας η κατάργηση της θεωρούνταν επίσης ουτοπία, όπως και η θεσμική –τουλάχιστον- αναγνώριση της ισοτιμίας των δύο φύλων πριν κάποια χρόνια θα θεωρούνταν επίσης χίμαιρα. Όμως, κάποιες μικρές στην αρχή ορδές τόλμησαν όχι μόνο να οραματιστούν μία διαφορετική και πιο δίκαιη πολιτική, οικονομική και κοινωνική οργάνωση της ζωής τους αλλά να αγωνιστούν για να την διεκδικήσουν στην πράξη για όλους. Η ουτοπία του σήμερα είναι η πραγματικότητα του αύριο. Δεν είναι λοιπόν ουτοπικό το να πιστεύουμε ότι ένας άλλος κόσμος χωρίς κράτος, τάξεις, ατομική ιδιοκτησία και εξουσία είναι εφικτός και να αγωνιζόμαστε για να του δώσουμε σάρκα και οστά. Ουτοπικό είναι το να πιστεύει κανείς ότι αυτό το σύστημα ανισότητας και ανελευθερίας μπορεί να εξανθρωπιστεί.

«Και τι προτείνετε τελικά;»

Θέλουμε και μπορούμε να συναποφασίζουμε για κάθε ζήτημα που μας αφορά και να αναλάβουμε οι ίδιοι/ες την αυτοδιεύθυνση και αυτοοργάνωση της συλλογικής και ατομικής μας ζωής. Θέλουμε την ελεύθερη ομοσπονδιοποίηση αυτοοργανωμένων και αυτοδιευθυνόμενων κοινοτήτων-κομμούνων, τα μέλη των οποίων θα λαμβάνουν ισότιμα τις αποφάσεις τους με οριζόντιες διαδικασίες. Οι αποφάσεις αυτές θα λαμβάνονται αμεσοδημοκρατικά από τις συνελεύσεις των μελών της κοινότητας με συζήτηση και συνδιαμόρφωση προτάσεων, χωρίς δέσμευση ή καταπίεση της μειοψηφίας. Δεν θέλουμε να υπάρχουν κέντρα άσκησης εξουσίας και θεσμοί διαχωρισμένοι από το κοινωνικό σώμα. Όπου απαιτείται εκπροσώπηση, ο εκπρόσωπος θα είναι ανακλητός και θα μεταφέρει τις αποφάσεις της κοινότητας στην οποία συμμετέχει λογοδοτώντας κάθε στιγμή σε αυτήν και

θα τις συνδιαμορφώνει εκ νέου με τους εκπροσώπους των άλλων κοινοτήτων. Προπλάσματα αυτής της κοινωνικής οργάνωσης μπορούν να ξεκινήσουν ήδη στο σήμερα, αρκεί να καταρρήψουμε στο μυαλό μας όλες τις εξουσιαστικές, κυβερνητικές και κρατικιστικές προλήψεις με τις οποίες οι εξουσιαστές μας γαλούχησαν από την αρχή της ζωής μας προς ίδιον τους όφελος. Αρκεί να σταματήσουμε να περιμένουμε οτιδήποτε καλό από τα πάνω και να πιστέψουμε για πρώτη φορά στις δικές μας ατομικές και συλλογικές δημιουργικές δυνάμεις.

**Να αγωνιστούμε για την ακρατική, αταξική και
ανεξούσια κοινωνία...**

ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

anwthrwskw@espiv.net

anwthrwskw.espivblogs.net

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 6/19

Άνω Θρόσκω
αναρχική συλλογικότητα

